

φάλης τους τη "17 Νοέμβρη". Η "17Ν", η "1η Μάη" και ο ΕΛΑ είναι οι κύριες μορφές που παίρνει η ρώσικη βία στην Ελλάδα στη βάση

Η ΡΩΣΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΒΙΑ

Η βία των συμμοριών αυτών διεξάγεται στο όνομα του λαού και χτυπάει κάθε φορά στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση στην οποία καταρρέει τα πολιτικά τα χτυπήματα το στρατηγικό πεδίο του εσωτερικού, το νεοταΚΚΕ. Η μόνη διαφορά της "17Ν" από το νεοταΚΚΕ είναι ότι η "17Ν" προσβεί στα πολιτικά όργανα του ψευτοΚΚΕ τον εθνικιστικό αντιποικισμό, τον που οποίο συνδέει και την αντιαμερικανική και γενικά αντιδυτική πλατφόρμα της.

Η "17Ν" ανοίγει με τα χτυπήματα της πάντα το δρόμο στον πολιτικό στρατό όλων των ρωσοδούλων ενώ διεισφέρει παράλληλα το πολιτικό σύντημα της κάθε φάσης. Ο ρόλος της είναι πάντα εκκαθαριστικός των κάθε φορά κύριων εχθρών τόσο μέσα στο μηχανισμό της κρατικής εξουσίας, είτε στο κυρίαρχο πολιτικό είτε στο ιδεολογικό επίπεδο.

Σε μια πρώτη περίοδο η "17Ν" συγκεντρώνει τα χτυπήματά της στα χρονικά στοιχεία του κρατικού μηχανισμού ενώ σε μια δεύτερη περίοδο, εκεί που έρχεται να παραλύσει η νεοδημοκρατική εξουσία, η "17Ν" χτυπάει νεοδημοκρατικά στελέχη του Τύπου. Αργότερα, όταν ήρθε η ώρα να εκκαθαριστεί εσωτερικά το ΠΑΣΟΚ από την εθνικιστική του τάση, τα χτυπάει στον πιο μαχητικό εκπροσώπου αυτής της τάσης (Ραυτόπουλος στο συνδικαλισμό, Πετσος στον έντολο μηχανισμό). Μόλις η περίοδος της αντιΠΑΣΟΚ καθαρώς τελειώσει, τα χτυπήματα συγκεντρώνονται στην πιο αδύναχη και επικίνδυνη για τους ρωσοδούλους πολιτική τάση της ευρωπαϊκής αστικής τάξης που εκπροσωπούσε ο Μητσικάνης. Αυτό τον πολιτικό στρατό υπηρετούσαν οι δολοφονίες του Μπακογιάννη και του Βρατανόπουλου.

Σε όλα αυτά τη μακρά περίοδο οι σοσιαλιστικές δολοφονίες κρατούσαν δύο πολιτικές σταθμές τον αντιαμερικανισμό - αντιποικισμό και την πολιτική του βιομηχανικού σιμαπλά. Οι δολοφονίες Αμερικανών, τούρκων στρατιωτικών και διπλωματικών στελεχών, καθώς και οι δολοφονίες εκπροσώπων της τάσης εθνικής βιομηχανικής αστικής τάξης (Αγγελόπουλος, Αθανασιάδης απόπειρα κατά Βαρδινόγιαννη), αναφέρονται οι σταθμές της ρώσικης διπλωματίας στην Ελλάδα.

Ο δολοφονικός σοσιαλισμός είναι η πιο προσημαμένη, αλλά όχι η μοναδική μορφή πολιτικής δικτατορίας των ρωσοδούλων. Αυτοί συνήθως ερεβίζουν, γονιμοποιούν και καθοδηγούν προς όφελός τους κάθε φασιστική και επιθετική κλίση μέσα στην αστική τάξη και την αντίδραση γενικά. Είναι αυτοί που βρίσκονται πίσω από τις πολιτικές διατάξεις του '88-90 με σπλο τα αλβανικά οικονομικά σκάνδαλα, που κυρίως αυτοί οι ίδιοι δημιουργούν, η τα αντιστρατιά που αυτοί καταργούν.

Είναι ο Παπανδρέου, για παράδειγμα, που οργανώνει το σκάνδαλο Κοσκωτά για να καταπαράξει τον Κουτσούρη (η' αυτό την αυλαία του σκανδάλου την άνοιξε την κατάλληλη στιγμή ο Γ. Παπανδρέου) ενώ ο Ανδρούλακης σκάνδαλο του σκανδάλου τον υποκλιτών για να εξοντώσει τον Τσίπρα. Σε όλες τις περιπτώσεις

είναι ενισχυτικό πολιτικού σχεδίου που προβλέπει εξειδίκευση και κατάλληλη κατανομή ρόλων.

Είναι το ψευτοΚΚΕ που καθοδήγησε πολιτικά και προεδρικός τα όρια της δικαστικής δίωξης αξιοποιώντας το γενικό αντιποικισμό της κυβέρνησης Μητσικάνη.

Οι ίδιοι οι ρωσοδούλοι είναι που υποκινούν και οργανώνουν συνθήκες τη βία του αναρχοφασιστικού καινοφανούς μεθοδικά και καταστρέφοντας κτίρια στο κέντρο της Αθήνας, ιδιαίτερα το Πολυτεχνείο, καθώς και τηλεοπτικά συστήματα. Με αυτή τη μέθοδο κινούνται πολλούς στόχους.

Πρώτο, φθείρουν το σκληρό πυρήνα των κάθε φορά αντιπάλων πολιτικών τάσεων, οι οποίες πάντα ελέγχουν τα αστυνομικά σώματα, ιδιαίτερα τα ΜΑΤ, των οποίων οι ρωσοδούλοι διαρκώς απαιτούν τη διάλυση επειδή ακριβώς δεν τα ελέγχουν. Εκεί βρίσκεται και η εξήγηση της ξεχωριστής προτίμησης της "17Ν" για τα ΜΑΤ. Δεύτερο, επιτίθενται στα ΜΜΕ, που αποτελούν τελευταίο κεντρικό στόχο της πολιτικής τους, γιατί οι ρωσοδούλοι απέτυχαν να γυρίσουν ένα ισχυρό δικό τους κανάλι και να ελέγξουν όλα τα μεγάλα κανάλια. Εκτός από την τηλεόραση, οι ρωσοδούλοι έχουν αποτύχει και στον Τύπο, όπου τώρα ελέγχουν μόνο μερικές σοσιαλφασιστικές εφημερίδες. Τρίτο, μέσα από τον αναρχοφασισμό φθείρουν την επέτειο του Πολυτεχνείου, η οποία ακινητεί τη νεολαία και της θυμίζει διαρκώς ότι η γούντα ήταν μια στρατιωτική δικτατορία. Όμως τώρα οι ρωσοδούλοι επιδιώκουν αμνηστίαση της γούντας και βαθύτερη διείσδυση στο στρατό, σε όσο βαθμό αυτός έχει κερδηθεί στην επιθετική στρατηγική του "ρωσοδούλου" τόνου. Έτσι, η επέτειος του Πολυτεχνείου πρέπει να πνιχτεί μέσα στην προβατάνα.

Ακόμη είναι οι ρωσοδούλοι που οργανώνουν τα συνδικαλιστικά αποσπασμάτα που βάζουν σε καθτάρες ομπρήια το λαό και τη χώρα και ζητούν κάθε φορά υποταγή των κυβερνήσεων στις αξιώσεις τους. Είναι, τέλος, αυτοί οι ίδιοι που καθοδηγούν προεκλογικές καταλήψεις των τελευταίων χρόνων στα σχολεία με αντεργαστικά αιτήματα και δίχως ουσιαστική νομιμοποίηση στις συνειδήσεις των μαθητών.

Μέχρι πρόσφατα οι ρωσοδούλοι έπαιζαν στις συντηχιακές απαιτήσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των ΔΕΚΟ και οργανώναν απεργίες ομπρήια του λαού και κλεισιμάτα των κεντρικών δρόμων της Αθήνας (ΔΕΗ, ΕΑΣ, σκουπιδιά). Τελευταία στήνουν δικές τους μισοψηφικές συνδικαλιστικές συμμορίες που τις ονομαζούν "συντονιστικές επιτροπές" και εκτελούν προδικασίματα τύπου εθνικού συγκοινωνιακού αποκλεισμού, ενώ με αυτές ή με τα λίγα σωματεία που ελέγχουν εκτελούν εισβολές σε δημόσια κτίρια.

Ανεξάρτητα πάντως εάν τέτοιου είδους κινητισμικές καταλήψεις ή ότι σε βία αυτές καθαυτές, χρησιμοποιούνται από τους ρωσοδούλους μέσα στο ΠΑΣΟΚ σαν άλλοθι για να υποτάξουν την πολιτική αυτού του κόμματος στις απαιτήσεις, δίνον, του λαού. Η πρόσφατη κινητοποίηση των ρωσοδούλων ενάντια στο Φλοιοβό είναι αντιπροσωπευτική αυτής της τακτικής.

Πέρα από αυτές τις γενικές μορφές πολιτικής βίας, οι ρωσοδούλοι παραβιάζουν και τον τυπικό αστικό δημοκρατισμό ή ανέναντί του ευχαριστίες τις παραβάσεις του όταν διακυβεύονται ύψιστα πολιτικά τους συμφέροντα, π.χ. νόθα ψηφοφορία για την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας το '85, πολιτικές δίωξεις για το Μακεδονικό το '92.

ΤΟ ΑΝΤΙΡΩΣΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Αυτή η τριπλή δράση των ρωσοδούλων στα ζητήματα της πολιτικής δημοκρατίας, των σχέσεων της χώρας μας με τους γείτονές της και την οικονομική ανάπτυξη οδηγεί τη χώρα στο φασισμό, τον πόλεμο και την οικονομική χρεοκοπία και το λαό σε ένα δρόμο μαρτυρίου.

Αυτή η πορεία πρέπει να ανακοπεί. Και η δύναμη εκείνη που μπορεί να την ανακόψει είναι το επαναστατικό λαϊκό και δημοκρατικό κίνημα, που μπορεί και πρέπει να σπεύσει γύρω του ολόκληρη την πολιτική δημοκρατία, τις δυνάμεις που θέλουν την ανάπτυξη, καθώς και κάθε ειρηνόφιλη δύναμη και να αξιοποιήσει κάθε ευνοϊκό παράγοντα, ιδιαίτερα τις κλίσεις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις.

Σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, και πρώτα απ' όλα στην Ελλάδα, πρέπει οι πραγματικοί κομμουνιστές και γενικά οι προλετάριοι επαναστάτες να παλέψουν για τη συγκρότηση του πλατύου αντιρρωσικού δημοκρατικού και πατριωτικού μέτωπου στο δρόμο που χάραξε το παγκόσμιο αντιφασιστικό μέτωπο το 1936 και που οι πιο ανεπτυγμένες εφορμογές του ήταν το αντιγίταλον-αγλικό μέτωπο του κινεζικού προλεταριάτου με επικεφαλής το Μάο Τσε Τουνγκ και το ρωσο-αμερικανο-αγλικό μέτωπο ενάντια στο φασιστικό όργανο με επικεφαλής το Στάλιν.

Η ντόπια βιομηχανική και εμπορική αστική τάξη, η κομπραδόρικη αστική τάξη στην υπηρεσία των δυτικών ιμπεριαλιστών, η ντόπια γραφειοκρατική αστική τάξη, καθώς και τα τμήματα της γραφειοκρατικής τάξης που είναι δεμένα με το δυτικό κεφάλαιο προβαίνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ισχυρές αντιτάσεις, μέχρι τώρα ανυπόφερτες, στη ρώσικη υπερδύναμη και τους πράκτορες της. Ακόμα και ακραία αντιρρωσικά τμήματα της άρχουσας τάξης, όπως ο ανώτατος κλήρος και η στρατιωτική ηγεσία, εκδηλώνουν αντιτάσεις στις απόψεις του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού για απόλυτη κυριαρχία.

Ακόμα αντιτάσεις εκδηλώνουν στον ένα ή τον άλλο βαθμό στη ρώσικη επίθεση στην Ελλάδα και τα Βαλκάνια τόσο η Ένωση των δυτικοευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, η ΕΕ, όσο και οι ΗΠΑ.

Αυτές όλες οι αντιτάσεις πρέπει να αξιοποιηθούν από το επαναστατικό προλεταριάτο και την πολιτική δημοκρατία στην Ελλάδα. Όμως κανένας δημοκρατικός άνθρωπος δε θα πρέπει να περιμένει τη σωτηρία από όλους αυτούς, ιδιαίτερα από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Αυτό εξετάζει στην εκμεταλλευτική φάση και την ιστορική παράδοση αυτών των δυνάμεων, ώστε που τις κάνει να έχουν δύο μεγάλα χαρακτηριστικά: Το ένα είναι ο συμβιβασμός με τον κύριο εχθρό, τώρα τη ρώσικη υπερδύναμη, στον οποίο θυσιάζονται με τη μεγαλύτερη βαρβαρότητα οι μικροί λαοί και χώρες. Το άλλο η

πολιτική και οικονομική βία που ασκούν αυτές οι ιδιες οι δυνάμεις απευθείας στους λαούς και τις χώρες για τα δικά τους συμφέροντα.

Στην ανταπάτη τους ότι έτσι θα εξασφαλίσουν μια εύκολη ειρήνη που θα τους διαφυλάξει από απώλειες κερδών, οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές παρέδωσαν τη Βοσνία και σ' ένα βαθμό, τη Δημοκρατία της Μακεδονίας στη Ρωσία και στη βία των τοπικών τρωματσοκων, Σέρβων και Ελλάδας. Το ίδιο έκαναν και οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα στην περίπτωση της Λα, της Μακεδονίας, που την παρέδωσαν στην ελληνική οικονομική ασεία μόνο και μόνο επειδή εξασφάλισαν από την Ελλάδα το δικαίωμα να διατηρούν τη μεγαλύτερη βάση τους στην Κρήτη και χόση στην ανταπάτη τους ότι η ρώσικη υπερδύναμη έχει χάσει την ηγεμονική της ισχύ.

Ωστόσο και απέναντί στην ίδια την Ελλάδα και το δημοκρατικό και κίνημα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δείχνουν την ίδια χοντροπέση, εκμεταλλευτική και καταπνεστική τους πολιτική. Έτσι, οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές επιτρέπουν στους ρωσοδούλους να λεηλατούν τη χώρα και να καταπατούν βασικούς οικονομικούς κανονισμούς της ΕΕ (όπως έκαναν με την ανάθεση του αεροδραίου των Επίταων), αρκούν οι ίδιοι εξασφαλίζουν στην ελληνική αγορά μια διεξόδο για τα εισορήματά τους και το κεφάλαιό τους γενικά.

Αντίστοιχα, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δε χύνουν την ευκαρία να επιβάλλουν στα εσωτερικά της χώρας σε όσο βαθμό τους το επτρέπουν αυτοί οι ρωσοδούλοι ή και τα άλλα τμήματα της αστικής τάξης (επιβάσεις τους υπέρ της "κάθαρσης" το '89, διαρκής επίμβαση στα ελληνιστοκρατικά και το Κυπριακό). Τέλος, στο ιδεολογικό πεδίο, ο δυτικός ιμπεριαλισμός ακολουθεί το ρώσικο ιμπεριαλισμό και τον βοηθάει στο πνεύμα της παρακμής, του ατομικισμού και του ιρασιοναλισμού, στο οποίο ο δεύτερος είναι παγκόσμιος πρωταθλητής.

Ένα βάθος η αστική τάξη και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν την τάση να συμβιβάζονται διαρκώς με το ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό, γιατί αυτός ο τελευταίος αποτελεί την πιο ακραία έκφραση της παγκόσμιας αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, δηλαδή του εκμεταλλευτικού, καταπιεστικού και παρακωμιακού χαρακτήρα του. Έτσι, όλες αυτές οι δυνάμεις χαρακτηρίζονται από την ασυνέπεια και την έλλειψη χαρακτήρα.

Γι' αυτό πρέπει στο συνειδητό προλεταριάτο και την πρωτοπόρα του οργάνωση, την ΟΑΚΚΕ, η εμβήνη για τη συγκρότηση του Αντιρρωσικού, Δημοκρατικού και Πατριωτικού Μετώπου. Αυτό το μέτωπο πρέπει να έχει σα ραχοσκολιά το προλεταριάτο και τις κοντινότερες σε αυτό δυνάμεις: τη φτωχή αγροτιά, τους φτωχούς υπαλλήλους, τη νεολαία και τη δημοκρατική διανοήση.

Πάλο που οι παραπάνω δε είναι οι συνεπτερες δυνάμεις του, το μέτωπο πρέπει να επιδιώξει στρατηγικές συμμαχίες με εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης που βλέπουν την ειρήνη, την ανάπτυξη και την πολιτική δημοκρατία μέσα στις κλίσεις μιας ενωμένης Ευρώπης. Αυτά τα τμήματα είναι πολιτικά αντιλήπτα από τη φιλοεργασιακή διανοήση που τα εκρατεί ιδεολογικά.

Εδώ πρέπει να κάνουν μια διάκριση ανάμεσα στο φιλοεργασιακό των κομπραδόρικων τμημάτων της αστικής τάξης, που θέλουν να βλέπουν στις ανεπτυγμένες χώρες της ΕΟΚ έναν οικονομικό και πολιτικό ηγε-

μόνα τον οποίο αυτοί θα υπηρετούν, και στο φιλοευρωπαϊκό των αναπτυξιακών εθνικών τμημάτων της αστικής τάξης, που θέλουν την ισότιμη σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες μέσα στο πλαίσιο μιας δημοκρατικής Ευρώπης.

Αντίθετα από ό,τι ισχυρίζονται οι ρωσοδούλοι, το αμοιβαίο ενδιαφέρον των ευρωπαϊκών χωρών, σε όσο βαθμό είναι δυνατή και σε όσο βαθμό έχει πρακτικά αποτελέσματα, εκφράζει την αντίσταση των δεύτερης κατηγορίας ιμπεριαλιστικών χωρών στον ηγεμονισμό των δύο υπερδυνάμεων, και πιο πολύ στο σύγχρονο φασιστικό μωσαϊκό, που έχει κέντρο του τη ρωσική υπερδύναμη.

Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη το γεγονός ότι οι πιο προοδευτικοί παράγοντες του ευρωπαϊκού είναι εκείνοι που βάδουν πριν από όλα την πολιτική ένωση της Ευρώπης. Αντίθετα, τα πιο αντιρασιακά τμήματα σε κάθε αστική τάξη της κάθε ευρωπαϊκής χώρας, δηλαδή οι εθνικιστές και οι πιο επιθετικοί ιμπεριαλιστές, καθώς και οι ρωσοδούλοι, προτάσσουν την οικονομική απέναντι στην πολιτική ενότητα και γυρίζουν τα διερωπαικά κεντρικά όργανα και τον αποφασιστικό τους ρόλο. Είναι διαπιστωμένο ότι τα πιο φιλικά ή συμβιβαστικά προς το σέρβικο, ελληνικό και ρωσικό φασιστικό τμήματα των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων είναι ακριβώς τα πιο εχθρικά προς την πολιτική ενότητα της Ευρώπης.

Κάτω από τους δοσμένους ταξικούς συσχετισμούς, δηλαδή την τωρινή πολιτικοideολογική και οργανωτική αδυναμία του προλεταριάτου της χώρας μας και την απουσία κάθε μαζικού δημοκρατικού πολιτικού ή συνδικαλιστικού κινήματος, από τη μια μεριά, και την υποταγή του μεγαλύτερου μέρους της άρχουσας τάξης στην πολιτική της ρωσικής υπερδύναμης, από την άλλη, πρέπει να υποστηριχθεί η παραμονή της Ελλάδας στην ΕΕ, και μάλιστα να υποστηριχθεί το βάθισμα της πολιτικής ενότητας της ΕΕ, που αντιπαλεύει τις χειρότερες πλευρές των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες η ΟΑΚΚΕ υποστηρίζει αποφασιστικά τη συμμετοχή της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και μάλιστα παλεύει για το δυνάμωμα κύρια των πολιτικών δεσμών της χώρας μας με την Ευρωπαϊκή Ένωση και των πολιτικών δεσμών ανάμεσα στις ευρωπαϊκές χώρες. Αυτή η πολιτική βοηθάει τη συγκρότηση του αντιρασιακού, δημοκρατικού, πατριωτικού μέτωπου.

Παίρνοντας ακόμα υπόψη τους τοπικούς και ευρωπαϊκούς πολιτικούς συσχετισμούς, η ΟΑΚΚΕ δε βάζει σήμερα ζήτημα εξόδου της χώρας από το ΝΑΤΟ, ούτε ζητάει την αποχώρηση των αμερικανικών βάσεων.

Σήμερα, καθώς έχει ξεκινήσει η στρατηγική επίθεση του ρωσικού νεοιμπεριαλιστικού φασισμού στην Ευρώπη με την εισβολή του στον Καύκασο και τη σέρβικη κατοχή τμήματος της Κροατίας και της Βοσνίας, η κύρια αντίθεση είναι ανάμεσα στους εισβολείς και τις χώρες της

Ευρώπης.

Αυτή τη στιγμή και από ταχτική άποψη η αμερικανική υπερδύναμη, κάτω από την προεδρία του ρωσοφίλου Κλίντον, παίζει έναν αντιρασιακό ρόλο στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη γενικότερα, καθώς συμμαχεί με τη ρωσική υπερδύναμη ενάντια στον Καύκασο και την Κεντρική Ασία, ενώ ακολουθεί πολιτική κωλυσιωσίου απέναντι στο ισραήλ και τον ελληνικό φασισμό. Ταυτόχρονα οι ΗΠΑ ακολουθούν σήμερα την πιο αντιρασιακή πολιτική απέναντι στον Τρίτο και το Δεύτερο Κόσμο, ιδιαίτερα απέναντι στη Λατινική Αμερική, την οποία αυτή η υπερδύναμη θεωρεί αιτία της Όμως όσο θα εξελίσσεται το ρωσικό στρατηγικό σχέδιο τόσο θα μεταβάλλεται σε μια πιο αντιρασιακή κατεύθυνση η αμερικανική πολιτική. Αυτή είναι η στρατηγική νομοτέλεια για μια καταρχήν υπερδύναμη όπως οι ΗΠΑ, που προορίζεται να παίζει απέναντι στη Ρωσία το ρόλο που έπαιξε η Αγγλία απέναντι στη Γερμανία Γουλιέλμου. Σε μια τέτοια στιγμή οι ρωσοδούλοι θα ζαναγορεύσουν την αντιαμερικανική και αντινατοική τους εκστρατεία, ακριβώς από το θετικό ρόλο στην ευρωπαϊκή άμυνα που προορίζεται να παίζει τότε το ΝΑΤΟ, παρά και ενάντια στην υπερδύναμη γραμμή του ιμπεριαλιστικού απομονωτισμού που διαπερνάει κάθε καταρχήν δύναμη, όπως είναι σήμερα οι ΗΠΑ.

Αυτή η πολιτική απέναντι στο ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ δε σημαίνει ότι πρέπει να θέσουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ΗΠΑ στη ίδιο επίπεδο, ούτε να μεταχειριστούμε με τον ίδιο τρόπο τις ευρωπαϊκές και τις αμερικανικές πολιτικές δυνάμεις στο εσωτερικό της χώρας. Η σημαντικότερη διαφορά ανάμεσά τους βρίσκεται στο ότι οι ΗΠΑ μέχρι πριν μια εικοσαετία ήταν μια ανερχόμενη επιθετική υπερδύναμη, κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης. Έτσι, οι φιλικές τις δυνάμεις στο εσωτερικό της χώρας ήταν οι πιο αντιρασιακές δυνάμεις. Αυτές οι δυνάμεις σήμερα έχουν, στην κύρια πλευρά τους, μετατοπιστεί προς τη ρωσική υπερδύναμη, ωστόσο από παράδοση ένα τμήμα τους είναι προσκολλημένο στην αμερικανική υπερδύναμη. Ακόμα, οι ΗΠΑ συνεχίζουν και σήμερα σαν υπερδύναμη να ακολουθούν πολιτική επέμβασης και ενέταξης, πολιτική που οι δημοκράτες δεν πρέπει ποτέ να ανεχθούν. Αντίθετα, η ευρωπαϊκή πολιτική δε χαρακτηρίζεται από συμπεριφορές όπως παραβίαση της εσωτερικής κυριαρχίας οποιουδήποτε κράτους - μέλους της Γ' αυτούς τους λόγους οι σημαντικές δυνάμεις του αντιρασιακού, δημοκρατικού και πατριωτικού μέτωπου πρέπει να φρονίσουν να αξιοποιούν την αντίθεση των ΗΠΑ με τη Ρωσία, έχοντας σταθερά σαν κύριο εχθρό τη δεύτερη, αλλά ταυτόχρονα να αντιπαλεύουν ασταμάτητα τις ηγεμονικές επιπτώσεις της πρώτης και των ανθρώπων της στη χώρα μας. Το βασικό ωστόσο στην πολιτική των ταξικών και πολιτικών συμμαχιών του μέτωπου δεν προκύπτει από τη στάση του απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ΗΠΑ, αλλά από τη στάση του απέναντι στις γειτονικές χώρες και τους λαούς και το λαό της ίδιας μας της χώρας. Αυτή η πολιτική πρέπει όσο γίνεται να ποδοπηθεί από τώρα με ακριβεία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Καταρχήν το αντιρασιακό, δημοκρατικό και πατριωτικό

κό μέτωπο είναι ένα μέτωπο για την ειρήνη.

Αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα φιλία με όλες τις γειτονικές χώρες στη βάση των αρχών της ειρηνικής συνύπαρξης, που βασικά σημαίνουν σεβασμό της κυριαρχίας και των διαμορφωμένων συνόρων και μη επέμβαση στα εσωτερικά τους. Αυτή η πολιτική σημαίνει καμιά επέμβαση στις ελληνικές μειονότητες γειτονικών χωρών και καμιά κίνηση φασιστικής επιθετικής θεωρίας των "ενιαίων συμφερόντων του ελληνισμού", καμιά υποκατάσταση των πολιτικών αρχών από ιστορικές και θρησκευτικές "συνέχειες" και "κοινότητες συμφερόντων". Αυτό σημαίνει άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και στη συνέχεια, πάλη ενάντια σε κάθε ενδεχόμενη διεκδίκηση της που καταργεί τις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης. Ακόμα σημαίνει καμιά επέμβαση στα εσωτερικά της Αλβανίας. Το κυριότερο εμπόδιο για την ειρήνη, εμπόδιο που διαρκώς αξιοποιούν οι ρωσοδούλοι για να προετοιμάσουν τον πόλεμο στο Αιγαίο και τα Βαλκάνια γενικά, είναι οι ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Εδώ η λύση σε ό,τι αφορά τις άμεσες ελληνοτουρκικές διαφορές είναι να εφαρμοστούν οι διεθνείς κανονισμοί για το Αιγαίο, ιδιαίτερα η διάταξη για τα 12 μίλια, έτσι ώστε να καταστεί αυτό που στ' αλήθεια είναι, μια ελληνοτουρκική θάλασσα, της οποίας το νότιο κλειδί κρατεί η Ελλάδα και το βόρειο, δηλαδή τα Σενά, η Τουρκία. Οι υπερδυνάμεις, ιδιαίτερα η Ρωσία, που θέλουν να καταλάβουν το Αιγαίο ανοιχτά στους πολεμικούς τους στόλους, αποτελούν το κύριο εμπόδιο σε μια τέτοια διευθέτηση. Εννοείται ότι κάθε διευθέτηση για 12 μίλια στο Αιγαίο που γίνεται με στόχο όχι την ειρήνη, αλλά την ούνηση των σχέσεων με την Τουρκία, πρέπει να καταδικαστεί σαν πράξη πολέμου που καλύπτεται πίσω από το διεθνές δίκαιο.

Σε ό,τι αφορά τώρα το Κυπριακό, η πολιτική του αντιρασιακού μέτωπου περιλαμβάνει και συνάδειει την καταγγελία της τουρκικής κατοχής και διχτομοτικής πολιτικής με την ταυτόχρονη καταγγελία της ομής ελληνικής ανάμειξης στα εσωτερικά της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ενώ μετά το '74 ήταν η Τουρκία ο κύριος αρνητικός παράγοντας για την επίλυση του Κυπριακού, σήμερα είναι η Ελλάδα, που έχει εντάξει την Κύπρο στη ρωσική αντιτουρκική στρατηγική μέσω του δόγματός του "ενιαίου αμυντικού χώρου". Η Κύπρος δε θα σωθεί, αλλά θα ζαντακωθεί και θα καταστραφεί από την ώρα που θα ακολουθήσει τη ρωσική υπερδύναμη στην πολεμική της παγκόσμια περιπέτεια.

Η αρχική διεθνώς πολιτική του αντιρασιακού, δημοκρατικού και πατριωτικού μέτωπου είναι η υποστήριξη στους αγώνες των κρατών και εθνών των Βαλκανίων, της ανατολικής Ευρώπης και της Ασίας που παλεύουν για κρατική ανεξαρτησία και εθνική απελευθέρωση ενάντια στους νεοιμπεριαλιστικούς του Κρεμλίνου. Ιδιαίτερα για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα μας προηγείται η αποφασιστική υποστήριξη στον εθνικολαϊκωφωροτικό αγώνα του λαού της Βοσνίας και του λαού της Κροατίας ενάντια στους σέρβους νεοναζί. Αυτοί οι λαοί είναι η προφυλακή των ευρωπαϊκών λαών που αντιπαλεύουν την απαρχή της ρωσικής επίθεσης στην Ευρώπη.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η φιλεργατική πολιτική του αντιρασιακού, δημοκρατικού και πατριωτικού μέτωπου (Α.Δ.Η.Π.Α.Μ) αντιστοιχεί, στο εσωτερικό, σε μια πολιτική για τη δημοκρατία και την ανάπτυξη και ευημερία του λαού.

Όπως στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής οι ρωσοδούλοι μιλάνε για μεγάλα μέρη της ελληνικής αστικής τάξης και της ελληνικής κοινωνίας, δηλαδή στον ιστορικό σοβινισμό, έτσι και στο εσωτερικό πατάει στην παθολογία της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Αντιρασιακή πολιτική χωρίς επίθεση σ' αυτή την παθολογία δεν υπάρχει.

Αυτό στο επίπεδο της πολιτικής δημοκρατίας σημαίνει:

α) Πάλη για την υπέρσωση των εθνικών μειονοτήτων ενάντια στη φασιστικό τύπου σοβινιστική καταπίεση που δέχονται από το σύνολο σέρβων της αστικής τάξης. Οι εθνικές μειονότητες δέχονται τον πραγματικά πλαστά υποκριτικό και ασταθαστικό δικτατορισμό που διανύουμε σήμερα. Λίγος την αναγνώριση της υπέρσης της τουρκικής και της μακεδονικής εθνικής μειονότητας, που αποτελούν τα πιο βαριά καταπιεσμένες από τις εθνικές μειονότητες, και δίχως την ολόπλευρη εξασφάλιση των πολιτικών, οικονομικών, γλωσσικών και πολιτιστικών τους δικαιωμάτων δεν μπορεί να υπάρξει όχι μόνο πολιτική δημοκρατία στην Ελλάδα, αλλά ούτε καν χειροφραγμένος ελληνικός λαός.

β) Πάλη ενάντια στους κομματικούς αστικούς στρατούς που έχουν στηθεί πάνω στο ρουσσέτι και τη διαφθορά. Αυτό σημαίνει αδυσώπητη πάλη ενάντια στο ρουσσέτι, και ιδίως ενάντια στη διαφθορά στο Δημόσιο και ασταμάτητη προσπάθεια για την ενότητα του λαού ενάντια στους διασπαστικούς και διαφθορικούς κομματικούς στρατούς των αστικών κομμάτων. Χρειάζεται πάλη ενάντια στη θεσμοποιημένη σύνδεση αυτών των στρατών με το κράτος. Πρέπει να καταργηθεί κάθε κρατική επιχορήγηση των κομμάτων και των συνδικάτων, ενώ πρέπει να δοθεί σκληρή πάλη στα συνδικάτα για την ανεξαρτησία τους από τους κομματικούς στρατούς. Η απόσπαση των μαζών από αυτούς τους στρατούς δε θα γίνει με την κατάργηση των κομμάτων, αλλά με την κομματική πολιτική του οργανωμένου προλεταριάτου και του Α.Δ.Η.Π.Α.Μ. Είναι φανερό ότι οι καταρχήν κομματικοί στρατοί, οι πιο διαφθορικοί και καταπιεστικοί είναι οι στρατοί των ρωσοδούλων, και κυρίως του ψευδοΚΚΕ. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια εντάσσεται και η πάλη ενάντια στον ένοπλο στρατό του ρωσικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα, τη "17η". Η πάλη ενάντια στο σοσιαλφασισμό πρέπει να είναι πάνω απ' όλα πάλη πολιτική και να παίρνει υπόψη στην ταχτική της όλο το σοσιαλφασιστικό επηρεάζει βαθιά, ακόμα και περιλαμβανει στις γραμμές του ταξικού και αριστερούς ανθρώπου.

Η προσπάθεια να πείσουμε το λαό για την αληθινή φύση του ψευδοΚΚΕ και των ρωσικών δολοφονικών συμμοριών πρέπει να είναι υπομονετική. Η φύση του σοσιαλφασισμού είναι να πατάει με το ένα του πόδι στην επανάσταση. Δεν είναι τυχαίο ότι ο σοσιαλφασισμός κάνει δουλειά μέσα στο ρεύμα του αναρχισμού, οδηγώντας συχνά τα αυθόρμητα επαναστατικά στοιχεία της νεο-

λαίος στο δικό του όρμη, που είναι ο αναρχοσοσιαλισμός, δηλαδή η βία ενάντια στον ίδιο το λαό.

γ) Τέλος, η πάλη για τη δημοκρατία σημαίνει πάλη για το χωρισμό της θρησκείας και της Εκκλησίας από τους κρατικούς θεσμούς.

Η πάλη για την ανάπτυξη και την ευμηνία του λαού πρέπει να γίνει άμεσο σύνθημα πάλης όχι μόνο του λαού, αλλά όλων των δημοκρατών. Πάλη για την ανάπτυξη και την ευμηνία του λαού σημαίνει πρώτα απ' όλα πάλη ενάντια στους συνειδητούς σαμποτέρ της βιομηχανίας, τους υπέρμαχο της ρωσικής υπερδιωμίας, που είναι κύρια το νευτοΚΚΕ και η ομάδα Παπαδόπου - Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Πρέπει να ξεκολλήσουμε στους εργάτες και το λαό ότι πίσω από τον κάλπικο αντικειμελισμό και τον ανολογισμό αυτών των συμμοριών κρύβεται ακόμα το βιομηχανικό σαμποτάζ. Τμήμα του βιομηχανικού σαμποτάζ είναι η ενεργειακή εξάρτηση από τη ρωσία μέσω του φυσικού αερίου, όπως και οι ληστρικές σχέσεις που έχει με το Δημόσιο η προσδόκιμη νέα μερζοκρατική τάξη των Κόκκαλη, Μπουμπού, Κοπελούδου και Σία. Δίχως βιομηχανία δεν μπορεί να υπάρχει ευμηνία του λαού, παρά μόνο ανεργία, πείνα, εξαθλίωση και καταστροφή όλης της χώρας.

Η πάλη για τη βιομηχανική ανάπτυξη σημαίνει απαίτηση για κάθε δυνατή συγκέντρωση των κεφαλαίων προς τη βιομηχανία των κεφαλαίων που έρχονται είτε από την ΕΕ είτε από το κράτος. Ταυτόχρονα κριάζεται η παιδεία και η έρευνα να προσανατολιστεί στην ανάπτυξη της βιομηχανίας. Σε ό,τι αφορά τις μορφές ιδιοκτησίας του βιομηχανικού κεφαλαίου, η εργατική τάξη, αφού δεν υπάρχουν οι υποκειμενικοί όροι για να βάλει το χέρι της στις παγκόσμιες και ντόπιες κεφαλαιοκρατικές αγορές, τα δημοκρατικά εργατικά συνδικάτα πρέπει σ' αυτή την περίπτωση να παλέψουν για δύο πράγματα:

- α) για τον εργατικό έλεγχο ενάντια στους σαμποταριστές, την κρατική διασφορά και τις κάθε λογής μερούρες του κεφαλαίου, και
- β) για τους καλύτερους δυνατούς όρους δουλειάς και αμοιβής των ίδιων των εργατών. Αυτή η λαϊκή και εργατική επέμβαση στο προσώπ της κεφαλαιοκρατικής κίνησης της βιομηχανίας μορφαί έρχεται σε σύγκρουση με τον κυρίαρχο οικονομικό φιλελευθερισμό της δυτικής Ευρώπης. Όμως αυτή η επέμβαση είναι υποκειμενική στην περίπτωση μιας βουδεδιζόμενης οικονομίας μιας μεσοια αναπτυσσόμενης χώρας.

Ιδιαίτερα η ελληνική εργατική τάξη και το Α.Δ.Η.Π.Α.Μ. πρέπει να παλέψουν σκληρά για να επιβάλουν άλλους όρους αμοιβής και ζωής της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού γενικά. Ο σοσιαλισμός δημαγωγεί πάνω στην πείνα και τη δυστυχία του λαού. Αυτό είναι το μεγαλύτερο όπλο του και μ' αυτό ξεσκάνει τις μάδες του Τρίτου Κόσμου. Όμως ακριβώς αντίστροφα από τη δημαγωγία του, ο σοσιαλισμός είναι ο πιο σκληρός εκμεταλλευτής του λαού. Αρκεί να κοιτάξει κανείς γύρω του για να δει ότι τα μικρά και μεσαία αφεντικά, που αποτελούν την ευρύτερη και άμεση κοινωνική βάση του σοσιαλισμού στην πάλη και την ύπαρξη, εξασφαλίζουν από αυτόν τη δυνατότητα

να εξοικονομούν τους εργάτες τους, να τους απολύουν με τη μεγαλύτερη ευκολία και τέλος, να χρησιμοποιούν θρησκή και παράνομη εισαγόμενη εργατική δύναμη, δημιουργώντας την υλική βάση του ρατσισμού. Αυτή η μικρομεσαία μέσα κεφαλαιοκρατών, που αποτελούν το μεγαλύτερο, αριθμητικά, εργοστάσι στην Ελλάδα, ευθύνεται για τη συνολική τεράστια πτώση του εργατικού μεροκάματου πολύ περισσότερο από όσα το βιομηχανικό κεφάλαιο, που βεβαίως επαναπαύεται σ' αυτή την κατάσταση. Όμως το ολόένα και πιο χαμηλό βιομηχανικό μεροκάματο στη χώρα μας δεν αποτελεί ώθηση για τις βιομηχανικές επενδύσεις, αλλά αντίστροφα, κίνητρο για την καθυστέρηση του τεχνολογικού εκσυγχρονισμού της βιομηχανίας. Η αύξηση του μεροκάματου και του μισθού του εργαζόμενου λαού αποτελεί όχι μόνο και όχι βασικά παράγοντα ανακοπής της βιομηχανικής παρακμής, αλλά πάνω απ' όλα παράγοντα ανάπτυξης της πολιτικής και πολιτιστικής ευρωστίας του κινήματος του εργαζόμενου λαού.

ΓΙΑ ΤΗ ΤΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΠΕΡΛΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η πολιτική του Α.Δ.Η.Π.Α.Μ. αποτελεί το μίνιμουμ πρόγραμμα της ΟΑΚΚΕ και υπηρετεί το στρατηγικό στόχο της σοσιαλιστικής αντιμπερλιστικής επανάστασης. Αντίθετα από κάθε οπορτουνισμό, η ΟΑΚΚΕ διακρίνει τον κύριο εχθρό της επανάστασης σήμερα στον κύριο εχθρό των λαών που θέλουν την επανάσταση, των εθνών που θέλουν την απελευθέρωση και των κρατών που θέλουν την ανεξαρτησία το ρωσικό σοσιαλμπερλισμό. Η πάλη ενάντια στον μπερλισμό γενικά περνάει σήμερα από τη μετωπική σύγκρουση με το σοσιαλμπερλισμό, που είναι το κέντρο της μπερλιστικής βαρβαρότητας και της παγκόσμιας αντίδρασης.

Αν το παγκόσμιο προλεταριάτο και οι λαοί δώσουν νικηφόρα αυτή την πάλη θα έχουν καταφέρει να νικήσουν ταυτοχρονα τον κύριο εσωτερικό τους εχθρό, που είναι ο ρεβίζιονισμός, δηλαδή ο νευτομάρξισμός, που έχει επίσης κέντρο το Κρεμλίνο και υπηρετεί τα δικά του σχέδια. Στην πραγματικότητα μια τέτοια νίκη θα είναι η έμπρακτη άρνηση της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στη Ρωσία και στην Κίνα και η έμπρακτη ανάπτυξη της πείρας των λαών, που βγαίνει από αυτή την παλινόρθωση. Αυτό σημαίνει ότι με την πάλη ενάντια στο ρωσικό και τον κινεζικό σοσιαλμπερλισμό θα έλθει ανοίξει διάπλατα και ο δρόμος για τη στρατηγική ήττα και του χρηματιστικά πανίσχυρου δυτικού μπερλισμού.

Με επικεφαλής την εργατική τάξη, τους λαούς και τα έθνη του Τρίτου Κόσμου, σε στενή συμμαχία με το προλεταριάτο των μπερλιστικών χωρών, χαράζει σε ένα νέο κόσμο έτοιμο να εκραγεί από τις ταξικές αντιθέσεις η εποχή ενός νέου κινήματος επαναστάσεων. Ο προσωρινός μεσοστάσιος με το γόνιμο βαθύ του σκοτάδι που διανούμεν ετοιμάζεται να δώσει τη θέση του στο μεγαλύτερο, στον πιο απέραντο στη μαζικότητα και επαναστατικό στο περιεχόμενο διαρωτισμό που θα έχει γνωρίσει ο πλανήτης.

Το ελληνικό προλεταριάτο και ο ελληνικός λαός θα έχουν τη δικιά τους συνεισφορά σ' αυτή τη σπουδαία διαδικασία. Ήδη η δημιουργία της ΟΑΚΚΕ και η δω-

σκολή μάχη που έδωσε με τον οπορτουνισμό έξω από αυτήν και με τον ίδιο της τον εαυτό, για να κατανοήσει την πολύπλοκη πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και παγκόσμια, είναι ένα μεγάλο βήμα για την ίδρυση του

νέου κομμουνιστικού κόμματος της Ελλάδας. Από την άλλη μεριά, η ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ είναι ένας όρος για την ανάπτυξη του Α.Δ.Η.Π.Α.Μ και τη νικηφόρα έκβαση της μεγάλης αντιμπερλιστικής πάλης που έρχεται.

ΠΕΝΤΕ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

1. Η πενταετία 1990-95 που βασικά εξετάζει αυτός ο απολογισμός είναι μια πλούσια πολιτική περίοδος με ραγδαίες αλλαγές και εξελίξεις στον κόσμο και στην Ελλάδα.

Βασικό χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου ήταν η διαμόρφωση της νέας ταξικής του σοσιαλμπερλισμού, που από τον γκορμπαστισμό και το γενικό ερμηνευτικό της Δύσης πέρασε στην ανοιχτή επιθετική ταχτική για την κατάκτηση της Βαλκανικής, και μέσα από εκεί στη στρατιωτική περικύκλωση για την τελική επίθεση στην Ευρώπη.

Αυτή η νέα κατάσταση βάζει τη σφραγίδα της σ' όλες τις παγκόσμιες και τοπικές εξελίξεις, διαμορφώνει στρατηγικά και καθορίζει αποφασιστικά τα καθήκοντα των λαών και του επαναστατικού προλεταριάτου, ιδιαίτερα των χωρών της Βαλκανικής.

Είναι φυσικό και απαραίτητο ο απολογισμός της δράσης μας να είναι στενά συνυφασμένος μ' αυτή τη νέα κατάσταση. Για την ακρίβεια, το βασικό και αυτό που θα κρίνει συντριπτικά την κύρια πλευρά μας είναι αν η ΟΑΚΚΕ μπόρεσε να ανταποκριθεί στα καθήκοντα που η νέα αυτή φάση έβαζε και βάζει καθημερινά μπροστά μας.

2. Η ΟΑΚΚΕ με πρωτοπόρο και διορατικό τρόπο εντόπισε και ανέλυσε αυτή τη νέα φάση, άρχισε ν' ήρτημα και σ' ολόκληρη σύγκρουση με τις αναλύσεις του οπορτουνισμού η ΟΑΚΚΕ είχε πίσω από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, πίσω από την υποκίνηση των τοπικών Βαλκανικών εθνικισμών, πίσω από τον επεκτατισμό του σέρβικου σερβισμού και τον πόλεμο στη Βοσνία τον κυρίαρχο ρόλο των νεωταρικών της Μόσχας. Η "ορθόδοξη" μεταίχιση των αρραχτικών του Κρεμλίνου δεν ήταν τίποτα άλλο από την ανασίωση των παλιών σχεδίων του Τσαρμισού για την κατάκτηση της Βαλκανικής μέσα από τη συμμαχία των επιθετικών "ορθόδοξων" Βαλκανικών χωρών.

Για να μπορέσει η ΟΑΚΚΕ να φτάσει στην πρωτοπόρα αυτή ανάλυση της αντικειμενικά νέας διαμορφούμενης πραγματικότητας, χρειάστηκε να περάσει μια προηγούμενη περίοδος έντονης εσωτερικής πολιτικής πάλης. Στα πλαίσια αυτού του απολογισμού δεν μπορούμε παρά να δώσουμε συνολικά το χαρακτήρα αυτής της πάλης, βάσει της για άλλη μια φορά την Οργάνωση στο επαναστατικό μικροκόσμο της ανοιχτής κριτικής-αυτοκριτικής.

Η ΟΑΚΚΕ συγκροτήθηκε σαν η συνειδητή αντίσταση στην υποκλίση των ηγετών του πρώην Μ-Λ κινήματος στην επιθετικότητα του σοσιαλμπερλισμού. Στη φάση που η Ρωσία, μέσα από τη σκληρή ταχτική του μπερ-

λιζισμού, ετοιμάζετο να επαναλάβει την επίθεση στην Ευρώπη, η ΟΑΚΚΕ κινήματος λύγισαν και εγκατέλειψαν το Μασκόβ και την αντισοσιαλμπερλιστική πάλη. Αυτή η συγκρότηση έδωσε εστιακή στην Οργάνωση μια σταθερότητα στην προλεταριακή ιδεολογία και μια συνέπεια στον αντιρρωσικό αγώνα.

Το εθνικό πολιτικό μέτωπο που εκφράστηκε με την πλατφόρμα Μπασκόβι-Μαστοράκι το 1990, εμφανίστηκε τη στιγμή της αλλαγής της ταχτικής του σοσιαλμπερλισμού από τον μπερζορισμό στον οικονομισμό του Γκορμπασοφ. Σ' αυτή τη νέα φάση, και όπως ιδιαίτερα εκδηλώθηκε ο γκορμπασορισμός στην Ελλάδα, η Οργάνωση βρέθηκε υποκειμενικά σε μεγάλη απόσταση, αλλά και αντίθεση, από τις τρέχουσες πολιτικές αντιλήψεις των μαζών, αλλά και της πρωτοπορίας. Αυτή την απόσταση προσπάθησε να εκμεταλλευτεί αυτό το εθνικό πολιτικό μέτωπο και να σπάρει την Οργάνωση στο λιγνιτωμένο προβλεπόμενα των προλεταριακή πλατφόρμα Σόμωνα μ' αυτήν, η Οργάνωση έπρεπε να φέρει στην αιχμή της πολιτικής της, τον αντισοσιαλμπερλιστικό αγώνα και να στραφεί στη "σοσιαλιστική διασώτη" και στον "ταξικό" αγώνα για το ψωμί των εργατών.

Στα οργανωτικά ζητήματα χτυπούσε το δημοκρατικό συγκροτησιακό και την καθοδήγηση σπέρνοντας τη διάλυση μέσα μέσα από την "ανάσωση της δημοκρατίας" και το "χτύπημα του υπεργκορμπασισμού", ακολουθώντας τη βασική μέθοδο του φρενδοτισμού και της ιντριγκεδωρικής διαβρωτικής δουλειάς.

Βασικός εκπορευτής αυτής της πλατφόρμας ήταν η Ρ. Μπασκόβι και σ' αυτήν είχε προσχεθεί κάτω από το βάρος της εμπορικής που ασκούσε πάνω του ο σ. Ν. Μαστοράκις, ο οποίος ήταν ένας επαναστάτης που έπεσε σε βαρύ λάθος.

Η Οργάνωση καταδικάσει και αποφάσισε την οριστική διαγραφή της Ρ. Μπασκόβι σαν ξένο ταξικό στοιχείο προς το προλεταριάτο και την επανάσταση, σε μια ιντριγκεδωρική αρχιτροσκιστρία.

Προηγούμενα είχε ασκήσει κριτική στο σ. Νίκο Μαστοράκι για τη λαθεμένη του γραμμή αλλά δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει την ιδεολογική πάλη μαζί του λόγω του θανάτου του.

Σ' αυτή την εσωτερική πάλη η ΟΑΚΚΕ κράτησε την κομματική γραμμή περνούοντας νικηφόρα τη φάση του "οικουμενισμού" με λέξεις και υπακοές. Αυτό έγινε μια της έδωσε τη μεγάλη δυνατότητα να σταθεί πρωτοπόρα και να αναλύσει με την πιο μεγάλη σαφήνεια τη νέα φάση που αναερέμο στην αρχή του κειμένου και να αρχίσει να εκπονηεί τη γραμμή του κύριου εχθρού και του δημοκρατικού μετώπου.

3. Όμως για μια πολιτική Οργάνωση της εργατικής